

Den Bosch trouw (II)

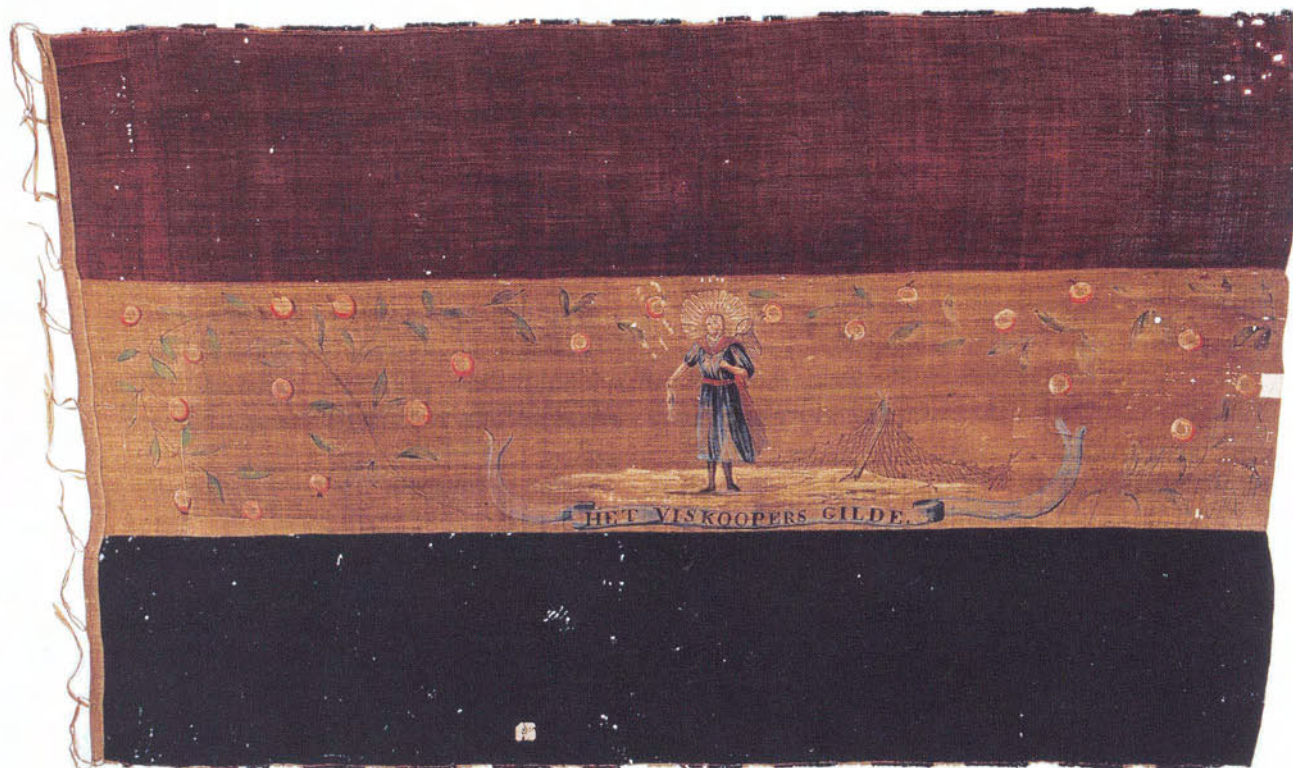
Zes eeuwen Desmense in de stad

Wilton Desmense

In het juninummer ging Wilton Desmense terug tot 1421. In dat jaar koopt Henrik Mentzen een huis aan de Breede Haven, een 'eerste' levensteken van een oude Bossche viskopersfamilie. Onder de zich wijzigende staatkundige verhoudingen na 1629 neemt de welstand van de familie Desmense gestaag af. In de viskoperij is blijkbaar geen droog brood meer te verdienen: men gaat op andere wijze voorzien in het levensonderhoud. De aanwezigheid in de stad van een garnizoen heeft een zekere invloed. Het kinder-

aantal groeit in de 19e eeuw tot grote hoogte, de sterfte op jeugdige leeftijd eveneens. In deze bijdrage neemt de auteur ons mee naar de viskopers uit de zeventiende eeuw en beëindigt zijn verhaal met de studerende jongste generatie. Nazaten van Henrik Mentzen wonen nog steeds in de stad.

Vlag met stok van het Bossche viskopersgilde, 18e eeuw. Voorgesteld wordt de apostel Petrus. Beschilderd wollen doek, 210 x 309 cm. (Collectie Noordbrabants Museum, foto: Ton v.d. Vorst)

Nieuwjaar 1634: viskoper Jan Desmense van de Breede Haven laat zijn pas geboren zoon **Evert** dopen. Dat kon niet gebeuren in de parochiekerk Sint-Pieter; die was onttrokken aan de katholieke eredienst en in dat jaar nog in gebruik voor militaire doeleinden. En evenmin in de Sint-Jan, waar de gereformeerden hun erediensten hielden. Toch staat deze doop opgetekend in het doopboek van de Sint-Jan: want hoewel de kerken aan de katholieken waren ontnomen, bleven de vier parochies bestaan. Er werd gekerkt in zogenaamde schuilkerken, die allengs een minder verborgen bestaan leidden en van een groot aantal van achttien kleine gelegenheden uitgroeiden tot vijf door de overheid erkende bedehuizen. De Sint-Pieter was ca. 1450 gebouwd als kapel en stond aan het Ortheneinde. Toen Den Bosch in 1569 in vier parochies werd verdeeld, promoveerde het gebouw tot parochiekerk. In 1646 sneuvelde het samen met een groot aantal omliggende huizen onder de slopershamer. Er moest namelijk een vrij schootveld op de stad komen om deze vanuit het net gebouwde fort Willem-Maria op de Citadel, dat door de katholieken spottend *De Papenbril* werd genoemd, te kunnen controleren.¹ Evert trouwde met Maria de Bie, die ook aan de haven woonde en bij de geboorte van hun vierde dochter in het kraambed stierf. Hij hertrouwde op nieuwjaarsdag 1668 met Peterke Peters, *jonge dochter van Esch, beide wonende aan de Markt*. Uit dit huwelijk werden twee zonen en een dochter geboren. Waarschijnlijk was Evert koopman: regelmatig behartigde hij de belangen van kooplui door als getuige op te treden bij het passeren van akten voor de notaris. Hij ondertekende met *Evert Jansen des Mensen*; de familienaam werd weer gebruikt! Hij kreeg nog een derde zoon, maar heeft die zelf nooit gezien. Hij was inmiddels voor de derde keer getrouwd, met Anna van Beugen. Op 9 juni 1675 werd Joannes gedoopt: *postumus* staat in het doopboek achter zijn naam, d.w.z. postuum geboren. Voogd over de kinderen van Evert werd hun oom Joost. Voor het gezin moet met de vroege dood van Evert een niet gemakkelijke periode zijn begonnen. Uit onderzoek naar de economische toestand hier ter stede blijkt voor deze tijd echter geen achteruitgang. Verschillende Desmensens deden in de tweede helft van de zeventiende eeuw goede zaken. Maar het waren uitstervende takken of de nakomelingen verdwenen uit het (Bossche) beeld. Everts neef Willem was als wees bij zijn oom Lucas Colen in Aerlebeek (Beek en Donk) beland samen met zijn zussen. Het spoor van zijn mannelijke nakomelingen loopt daar dood. Achter-achterneef Artus was koopman in Antwerpen. Na drie genera-

Vaandel van het Bossche speldenmakersgilde, 1767. Voorgesteld wordt de apostel Thomas. Beschildeerde zijde, 191 x 145 cm. (Collectie Noordbrabants Museum, foto: Ton v.d. Vorst)

ties stierf die tak uit. Dan was er nog achter-achter-achterneef Jasper, die in Londen woonde, maar zijn laatste levensjaren in Den Bosch sleet. Twee zoons en twee dochters bleven in Londen, zoals blijkt uit het testament van hun zus Catharina, die in 1714 weer Bosch poorter werd en in garens en kant handelde. Dezelfde negotie dreven in die tijd nog enkele ongehuwde vrouwelijke Desmensens; gezien hun nalatenschappen waren zij niet arm. Over het wel en wee van de Londense tak ligt echter (vooralsnog?) een deken van mysterieuze mist. Heel actief vanuit Den Bosch was Artus' neef Govert. Het notariaat heeft menig graantje van zijn verdiensten meegepikt bij het vastleggen van allerlei overeenkomsten. Hij handelde in haring, wijn, hout, kant en naalden en onderhield contacten met

Antwerpen, Luik, Keulen en Cadiz. Hij bezat een groot huis aan de haven, genaamd *De Zwarte Ruiter*. In het archief van de *Broederschap van het Hoogheilig Sacrament*, waarvan hij lid was, staat zijn exacte sterfdatum vermeld: 17 juni 1688 in Luik 's morgens om 9 uur. Ten behoeve van zijn enig kind Johanna Lucia (zijn echtgenote was twee jaar eerder overleden) werd een inventaris opgemaakt van zijn vele nagelaten goederen. De notaris trof in het pakhuis bij zijn huis o.a. 160 lege haringtonnen aan (en in een ander pakhuis nog eens 260). In het woonhuis lagen twee boeken rakende zijn koopmanschap en een Spaans, Brabants, Maastrichts, Luiks, Keuls en Hollands memoriaal (aantekenboek). De schout van Maaseik wist de liefde van de rijke dochter, voor wie de ouders met vooruitziende blik vier jaar eerder een pensioenverzekering hadden afgesloten, te verwerven. Bij haar vertrek uit Den Bosch liet zij haar meid goedverzorgd achter. **Jan** (1675-ca.1755), de postume zoon van Evert, trouwde met Josijntje Costers, afkomstig van Helmond. Hun zes kinderen werden gedoopt in de Sint-Jacob. Hij was viskoper, schold bakkers ooit uit voor *wauwelaars en kwebbelaars*,² en woonde eerst aan het Hinthamereinde, later in het Caethovenspoortje (Achter het Stadhuis) en tenslotte, als timmerman en snuifwinkelier, in de Ridderstraat. Een andere Jan Desmense, zoon van Everts broer Joost, was een tijdgenoot van deze Jan en getrouwd met een meisje uit Bokhoven, Emmerentiana van Eijck. In 1702 staat opgetekend: '... meester gemaect Jan Desmensen, is een borgers soon en heeft sijn proeff gedaen opt schrijnwerkersambacht'. Hij bewoonde als eigenaar het huis *De Vergulde Wijnkan* aan de Hooge Steenweg.

'Cornelia Tielmans, weduwe des Mense' en 'Evert Jansen des Mensen' ondertekenden in 1665 het testament van 'Cornelia, weduwe van Jan Henricxen des Menschen'. Deze generatie gebruikte na geruime tijd weer Desmense als achternaam. Die naam werd op veel verschillende manieren geschreven.
(Stadsarchief, NA. 2701, fol. 121, 12 september 1665)

*Cornelia Tielmans
weduwe des Mense
Evert Jansen des menschen*

Terug naar Jan Everts. Zijn oudste zoon **Jan** (1706-1776) trouwde met Elisabeth Nouwel. Zij was eerder gehuwd geweest en had al drie dochters. Ze kreeg nog vier kinderen. Jan had aan de Korte Putstraat een vis- en tabakswinkel. Hij was enige tijd soldaat in het regiment van kolonel De Guy. In hun testament bepaalden de echtelieden, dat hun zoon Laurens het speldenmakersgereedschap zou erven. Wellicht was Elisabeths eerste man speldenmaker geweest. Daarmee werd de grondslag gelegd voor de Desmensens als speldenmakers en loodgieters. **Laurens** (1738-1793) trouwde met Geertrui Kersten en vestigde zich in de Beurdestraat. Er kwamen negen kinderen, van wie er vier snel stierven. De zonen Jan en Hendrik werden ook speldenmaker. Jan bouwde het bedrijf uit tot een fabriek, waar in 1848 nog negentien volwassenen werkten.³ Op 19 juli 1830 diende zich hoog bezoek aan: terwijl de prins van Oranje, de latere koning Willem II, in het gouvernement audiëntie verleende, hebben zijn zoons Alexander en Hendrik *de spelden-fabriek van den heer Desmense bezigtigd, en dezelve in alle hare bijzonderheden gadeslagen*.⁴ Het speldenmakersambacht kende hier een grote bloei in de vijftiende en de eerste helft van de zestiende eeuw; daarna bleef het nog lang de moeite waard. Kort na 1848 ging dit laatste Bossche speldenmakersbedrijf echter failliet. In november 1787 kwam een deel van het Oranjegezinde garnizoen in Den Bosch in opstand. Gepeupel, dat genoeg had van de achterstelling van de katholieken door de protestantse overheid, nam deel aan de ongeregelde heden. Er werd geplunderd en er sneuvelden vele ruiten, ook bij Laurens. 20% van de huizen liep schade op. Na twee dagen keerde de rust weer; het garnizoen werd vervangen.⁵ Laurens overleed aan *hete koorts*.

Jan (zoon dus van Laurens) kreeg zelf vijf zoons: twee stierven als baby, twee andere toen ze net twintig waren. Zijn zoon Piet, timmerman en molenmaker, stierf negen maanden na zijn huwelijk, 47 jaar oud. Jans enige dochter, Anna, verloor haar eerste man na twee maanden huwelijk: hij overleed te Bergen op Zoom, waar hij gelegerd was. Een jaar later hertrouwde zij met een tweede luitenant uit hetzelfde garnizoen.

De jongste zoon van Laurens was **Piet** (1779-1849). Hij trouwde met Agnes van Uden uit Den Bosch. Eerst was hij bakker, later oudkleerkoper of uitdraager (koopman in oude meubelen). Tien jaar diende hij als sergeant bij de schutterij. Hij woonde achtereenvolgens aan de Weversplaats, in de Korenstraat en de Karrenstraat. In 1843 ging hij failliet. Hij stierf aan cholera. Van zijn elf kinderen stierven er vier heel jong. Ook twee dochters gingen betrekke-

Bids voor de ziel van zaligen
GERTRUDA KERSTE,
nagelatene Weduwe van
LAURENS DES MENSE,
 overleden te 's BOSCH, den 27 Augustus 1829,
 in den ouderdom van 89 Jaaren; 6 Maanden en
 21 Dagen.

Als het uurwerk van ons leven
 Afloopt, stilstaat bij het graf,
 Deugd-besef dan troost kan geven,
 En de vrees des doods weert af.
 O! dan haet dat sterven leven,
 Dan past bij den dood geen traan,
 Dan is 't laatste adem-geven,
 't Sein om voor Gods troon te gaan.
 Zij van hare vroegste dagen,
 Staag aan deugd en vlijt getrouw,
 Moog de kroon der grjsheid dragen;
 Als het echte beeld der vrouw.
 Hier heeft zij haar stryd volstreden,
 Der deugd getrouw, tot aan den dood.
 O God! voer haar op onze bede,
 Om Jezus wil in Abram's schoot.
 Daar zal haar godsvrucht heerlijk blyken,
 Daar melt haar Jong JEHOVAH's lof,
 Daar zal haar deugd in luister pryken,
 Voor God en 't gansche hemelhof.
 God! leer ons op haar voetspoor treden,
 Breekt dan de jongste morgen aan,
 Dan rijst, met haar, ons stof in vrede
 Om aan Uw rechterhand te staan."

H. L. Tiele.

Steen der Demel'snne 's Bosch.

Bidprentje van Gertruda Kerste, weduwe van Laurens des Mense, 1829. (Archief Bisdom 's-Hertogenbosch)

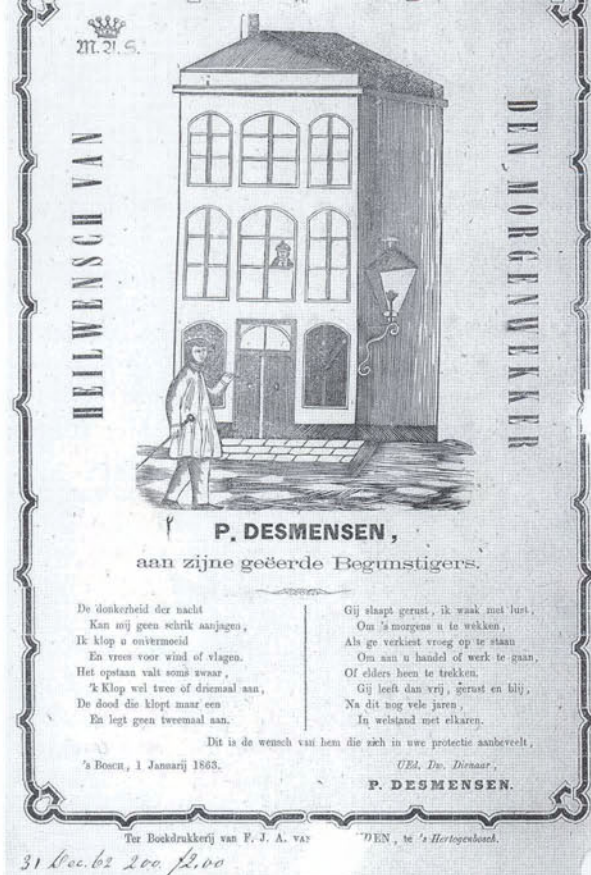
lijk jong heen, 29 en 31 jaar oud; hun echtgenoten volgden hen spoedig in het graf en de kinderen kwamen in het Roomsche Weeshuis aan de Keizerstraat terecht.

Piets oudste zoon was schrijnwerker; van diens twaalf kinderen werden slechts drie meisjes en een zoon volwassen. Deze laatste, ook weer Piet (1857-1929) geheten, stond bekend als de dikke Desmense. Na enige tijd zadelmaker te zijn geweest werd hij eigenaar van een etablissement in het Tweede Korenstraatje. Daar zat hij vaak de wensen van klanten af te wachten achter de krant zonder hem te lezen, want die kunst was hij niet machtig. Hij was getrouwd met Catharina Nissingh en had zestien kinderen. Een zoon stierf, nog ongehuwd, op 25-jarige leeftijd: bij het verslaan van een spoorongeluk bij Hedel voor de krant had hij longontsteking opgelopen.⁶ Van de dochters werden er vier volwassen; zij verbonden door het huwelijk de naam Desmense aan die van Van de Voort, Wijffelaars, Van den Berge en Boelens. De rest van zijn kinderen ging als baby of kleuter dood. De negentiende eeuw gaf in Den Bosch, zoals ook uit het voorafgaande blijkt, grote kindersterfte te zien en ook ouderen gingen heen ver voor hun tijd. De mensen woonden vaak met velen in een enkele kamer en de hygiënische omstandigheden waren slecht. De stad kon niet uitbreiden, gevangen als zij was binnen haar vestingmuren. Toch groeide het inwoneraantal

met meer dan 100%! Pas in 1874 werd door de Vestingwet de status van Den Bosch als vesting opgeheven. Daarna duurde het nog eens vijftien jaar, totdat 's-Hertogenbosch buiten zijn muren trad. In Vught werd zand gewonnen met behulp van een machine met de naam *De IJzeren Man* en daarmee werd het terrein westelijk van de stad opgehoogd en ontstond de wijk *Het Zand*.

Terug naar Piet sr. Kort na de invoering van de burgerlijke stand (1811) deed *Pierre Desmense* aangifte van de geboorte van, zoals de dienaar van Napoleon ten stadhuize noteerde, *Henri Pierre* in de *Rue de Blé* op le quatorze juillet. Napoleon vond zijn Waterloo en Piet sr. en zijn kleine *Hendrik* (1813-1880) woonden weer gewoon in de Korenstraat. Aan zijn inschrijving in het register van de Nationale Militie werd een geschreven 'pasfoto' toegevoegd: Hendrik had bruine ogen, bruin haar, een hoog voorhoofd, ovaal aangezicht, een spitse neus en kin en een kleine mond; de wenkbrauwen waren bruin; zijn lengte was een el (daarmee werd toen een meter bedoeld), zes palmen (60 cm), twee duimen (twee cm). Wegens lichaamsgebreken kreeg hij vrijstelling van militaire dienst. Hij trouwde met Marie Appolinne Barré, die in Den Bosch woonde, maar geboren was in de Ardennen. Het paar betrok een huis in de Visstraat, later aan de Smalle Haven. Hendrik had een koperslagerij; Den Bosch telde toen zeventien koperslagers. Ook werkte hij als arbeider in de eerste particuliere gasfabriek, die in 1855 in de Orthenstraat werd geopend. Van de negen kinderen groeiden de stamhouder *Frans* (1842-1900) en vijf meisjes op tot volwassenheid. Na Hendriks dood trok zijn vrouw in bij een van haar dochters in Nijmegen. Een broer van Hendrik was winkelier in blik en tevens morgenwekker.⁷

Frans werd door zijn vader aangegeven als François. Voor de nationale militie werd hij afgekeurd: hij was 'onder de maat'. Frans trad als koperslager in de voetsporen van zijn vader. Hij trouwde met Dientje Zaunbrecher uit Den Bosch, wier vader uit Groenrath kwam, een dorpje dichtbij Landgraaf net over de Duitse grens. Hij was met een meisje van Van Boekel uit Empel getrouwd. Frans werd om zijn beroep 'de Koperen' genoemd. De smidse was op de hoek van de Pijnappelstraat bij de tramremise. Dichtbij stond de Hinthamerpoort. In 1877 werd deze stadspoort afgebroken. In het knusse boekje *Jeugd in een oude stad* staat dat Frans graag een borreltje dronk.⁸ Dat leverde hem ooit een veroordeling wegens dronkenschap op. De politie was in die tijd niet voor de poes! Zoon Willem was al eens voorgeleid, omdat hij bij een petroleumloods speelde. En later werd zoon Toon betrap op het gooien

Om wat bij te verdienen verkochten morgenwekkers, lantaarnvullers en klapwakers (nachtwachters) rond de jaarwisseling een prent met een heilwens. Ook de morgenwekker P. Desmensen verspreidde zijn aanbevelingen. Dit exemplaar dateert uit 1863. (Stadsarchief, bibliotheek)

van planken in de Aa. Van de zeven kinderen stierf een meisje op driejarige leeftijd. Moeder was als baker regelmatig van huis. Dochter Anneke was daarom in huis bij slager Dirks aan het Hinthamereinde. Toen bankier Van Lanschot eens in het Casino zat en gewaarschuwd werd dat zijn vrouw aan het bevallen was, vroeg hij: 'Wie is erbij?' Op het antwoord 'Dientje Desmense', reageerde hij: 'Dan hoef ik niet te komen. Het zit wel goed.' Na de dood van haar man ging de vrouw van Frans in de Muntelstraat wonen met de oudste zoon Willem en de jongste zoon Jan.

Toon (1882-1922) was kernmaker bij Lips, gevestigd aan de Buitendijk, waar nu Koudijs is. Hij huwde Sien Beauchamp, van wie een oom zouaaf was geweest. Eerst woonden zij op Lombok, later bij haar ouders in de Berewoutstraat 10. In 1915 stierfen van de vier dochters er twee kort na elkaar aan tbc, nadat een aan tbc lijdende broer van Sien in huis was opgenomen! Twee jaar later werd Wim geboren. Toon stierf na een slepende ziekte, die gevolg was van een bedrijfsongeval, in ziekenhuis Johannes de Deo aan de Papenhulst. Zijn werkgever, M. Lips, nodigde de kinderen Desmense sinds-

dien op 6 december bij hem thuis, op de hoek Havensingel/Havenstraat, uit om de klomp uit te halen. Het kruidenierswinkeltje, dat Sien aan huis had, gaf onvoldoende inkomsten; daarom hield zij ook het kantoor van kolenhandel Schippers in de Pijp schoon en op zaterdagavond kapperszaak Brinkman in de Vugtherstraat. Met het oog op de kinderen trouwde Toons oudste broer **Willem** (1877-1940) met de weduwe, waarvoor hij toestemming kreeg van paus Pius XI, die de eerder vermelde verdienste van oom Beauchamp voor het pausdom daarmee niet ongehonoreerd liet. Het pandje aan de Berewoutstraat werd uitgebreid met het huis ernaast. Willem was loodgieter op Coudewater. Dagelijks stapte hij aan de Pelssingel op de stoomtram naar Rosmalen en kwam 's avonds lopend terug. In de dagen van de Maria-omgang, begin juli, volgde eerst een bezoek aan de dienst in de Sint-Jan; dan kwam hij pas om negen uur 's avonds thuis. Na de opheffing van de tramlijn naar Veghel schafte hij een fiets aan. Die moest voorzien zijn van een fietsplaatje, zoals de brommers nu; maar omdat de route vanaf de Graaf-

Gezinsfoto, genomen tussen de twee huwelijken van Francina Desmense in (in 1922 of 1923). V.l.n.r. Cis, Wim (vader van auteur Wilton Desmense), Sien (Francina) en Anna. Twee kinderen, Dientje en Pauke, waren aan tbc gestorven. (Uit: fotoalbum auteur)

Wim Desmense (1917-2005; vader van de auteur) en halfbroer Toon (1926-1999) bij het bruggetje over de Sint Janssingel, dat toen nog recht voor de Berewoutstraat lag (ca. 1932). (Uit: fotoalbum auteur)

Voor het woonhuis/kruidenierswinkeltje in de Berewoutstraat 10 met in de etalage ouderwetse producten als Kwatta en Erdal (ca. 1945). Er wordt geposeerd door Marianne (moeder auteur), oma Sien en tante Cis. (Uit: fotoalbum auteur)

seweg naar Coudewater een provinciale weg vormde, moest hij daarvoor ook een kaart aanschaffen. Intussen was Sien een commissiehandel begonnen: mensen die een noodzakelijke aanschaf moesten doen, konden bij haar een koopbriefje halen. Op vertoon daarvan kregen zij bij de desbetreffende zaak het gewenste artikel. De schuld moest met rente (10%) d.m.v. wekelijkse aflossingen worden afgelost. De geldschietter kreeg van de leverancier korting (ook 10%).⁹ Leveranciers waren o.a. Smits (schoenen), Jansen-Kitslaar (manufacturen), v.d. Laar (meubels), Vinke (dameskleding), de Kroon (warenhuis) en Wiggers (meubels).¹⁰ Het winkeltje,

waar menig leerlinge van de Mariënborg (behalve die ene, die met haar wijde petticoat niet door de smalle deur kon) snoep had gekocht, ging in 1963 dicht.

Wim (1917-2005), zoon van Toon, werkte als boekhouder op het bijkantoor van uitgeverij de Spaarne-stad aan de Stationsweg, tussen de sigarenzaak van Jorna en broodjeszaak Draak-Expresse. Met vrouw Marianne Weijs en kinderen woonde hij daar boven de zaak. Tegen de gevel boven de raampjes van het souterrain hingen etalagekasten met bladzijdes uit de Panorama, Katholieke Illustratie, Libelle, Beatrijs en Sjors. Eind jaren '60 werd het kantoor in Den Bosch opgeheven.

Toon (1926-1999), zoon van Willem, had als loodgieter een eenmansbedrijfje. Hij was getrouwd met Mieke, een dochter van drukker Van Liempt uit de Vughterstraat, en had een werkplaats in Achter den Engel. Met hem eindigde de fase van de Desmensens als 'metaalbewerkers'.

De volgende generatie houdt zich bezig met onderwijs en uitgeverij (IJzer in Utrecht) en de jongste generatie studeert nog of is net afgestudeerd.

Bronnen

Voor beide afleveringen raadpleegde de auteur: Bevolkingsregisters; Burgerlijke Stand; Doop-, Trouw- en Begraafboeken; Oud Archief 's-Hertogenbosch; Archief Ambachtsgilden; Archief Kantongerecht; Memories van Successie; Notariële Archiven en het Archief van de Bossche Schepenbank. De veelheid van de geraadpleegde bronnen liet niet toe dat alle vermeldingen in het notenapparaat werden opgenomen. De voornaamste literatuur: Bossche Bouwstenen 1-1111 ('s-Hertogenbosch 1978-1985); Peter-Jan van der Heijden en Henny Molhuysen, *Kroniek van 's-Hertogenbosch* ('s-Hertogenbosch 1981); P.Th.J. Kuijter, *'s-Hertogenbosch. Stad in het hertogdom Brabant ca. 1185-1629* (Zwolle 2000); A. Vos e.a., *'s-Hertogenbosch. De geschiedenis van een Brabantse stad 1629-1990* (Zwolle 1997).

Noten

- 1 Ad van Pinxteren, *De voormalige Sint Pieterskerk van 's-Hertogenbosch 1450-1646* (scriptie kun 1988).
- 2 Zie het vorige nummer van dit tijdschrift!
- 3 Staat van fabrieken, trafiken en bedrijven, in: J.J.M. Franssen, *De Bossche arbeider in zijn werk- en leefmilieu in de tweede helft van de negentiende eeuw* (Tilburg 1976) p. 48.
- 4 Provinciaal Dagblad 23-7-1830.
- 5 Coen Free, *'s-Hertogenboek 3: De verschrikkelijke plundering te 's-Bosch* ('s-Hertogenbosch 1987).
- 6 Mededelingen van dhr. J. Boelens.
- 7 Verschillende exemplaren van *Heilwensch van den morgenwerker P. Desmensens* zijn aanwezig in het archief van het Provinciaal Genootschap (dat berust bij de Universiteit van Tilburg) en één in het Stadsarchief 's-Hertogenbosch (hierbij afgebeeld).
- 8 Carel Teulings, *Jeugd in een oude stad* ('s-Hertogenbosch 1951) p. 87.
- 9 F.L. Jansen, *Kledinghandel in transitie* (Tilburg 1991).
- 10 Mededelingen van mijn vader.

Verkorte stamboom Desmense

I	Andries † voor 1421			
II	Hendrik † voor 1449 x-1 Geertruijt Krodewagen † ca. 1430 x-2 Aleijt Rademaker † ca. 1460			
III	Andries ca. 1435 - voor 1495 x Catharina			
IV	Joost † voor 1538 x Heilwigh Klaassen Henricks			
V	Klaas ca. 1520 - ca. 1595			
VI	Hendrik † ca. 1625 x Aleid van Tiel			
VII	Jan † 1647 x Cornelia Evertsen 1608-ca.1675			
VIII	Evert 1633-1675 x ¹ Maria de Bie x ² Peterke Peters x ³ Anna van Beugen			
IX	Jan 1675-ca.1755 x Josina Costers † 1755			
X	Jan 1706-1776 x Liesbeth Nouwel † 1775			
XI	Laurens 1738-1793 x Geertrui Kersten 1740-1829			
XII	Piet 1779-1849 x Agnes van Uden 1779-1857			
XIII	Hendrik 1813-1880 x Marie Appolinne Barré 1815-1889			
XIV	Frans 1842-1900 x Dina Zaunbrecher 1846-1927			
XV	Willem 1877-1940 x ² Francien Beauchampet	Toon 1882-1922 x ¹ Francien Beauchampet 1886-1967		
XVI	Toon 1926-1999 x Mieke van Liempt 1929	Wim 1917-2005 x Marianne Weijs 1916-2003		
XVII	Josephine 1959 x Kees Gouwy	Willem 1962 x Dorien van Drunen	Wilton 1951 x Ria van Luijk 1948	Peter 1952 x Rieky van Rosmalen 1957
XVIII		Julia 1998 Fenna 2002	Marieke 1980 Judith 1982 Yorick 1983	Majella 1984 Floor 1986